

El Congost

Redacció i Administració
Passeig Oliveres, núm. 2

PUBLICACIÓ BI-MENSUAL
ANY 2 — La Garriga, 28 octubre 1934 — NÚM. 43

Subscripció: Un any, 6 ptes.
Número solt, 20 CENTIMS

Moscou a Espanya

El moviment passat té característiques especials que el distingeixen de tots els altres de la seva classe a la nostra terra.

Primerament, la seva ferocitat, que ha fet convertir la revolució d'Astúries en pàgina vergonyosa per a la nostra civilització. Fets repugnants, que ja semblaven impossibles a la nostra pàtria, han constituït un enfilall d'horror: que encara ara ens semblen un somni.

En segon lloc, les noves circulades per diaris estrangers en els quals es deia que els disidents russos confiaven molt en Espanya; que ací l'ambient estava en millors condicions que en molts altres llocs del món; que anaven donant noves, no pas en relació amb el que aquí succeïa, sinó amb el que succeiria, etcètera.

I últimament, les quantitats fabuloses de diner que suposa un moviment com aquest indiquen que els mitjans no han pogut sortir solament d'Espanya, sinó que bona part d'ells han hagut de venir de l'estranger. Es veritat que les cotitzacions dels obrers en els sindicats podien produir uns quants milions de pessetes; però també ho és que hi ha qui opina que l'armament total emprat pels revolucionaris en distintes parts del país arriba a costar quaranta milions de pessetes, calculant-se en uns deu milions l'emprat a Catalunya, i és difícil que aquestes sumes derivessin de la caixa dels Sindicats.

I dirà algú: Però, Catalunya, ¿tenia alguna cosa a veure amb tot això? Ens guardarem prou d'assegurar-ho; és ben cert, però, que si Catalunya no tenia res a veure amb Moscou, era Moscou el que s'aprofitava de la inconsciència dels dirigents de la cosa pública a la nostra terra per portar l'aigua al seu molí. Ací podien no haver entrat en relació amb els russos; però és evident que havien estat íntimament relacionats amb tot el restant moviment revolucionari de la Península, ço que fa que, indirectament,

estessin també lligats amb el moviment rus. Aquí fou aprofitada la inconsciència plena i total dels nacionalistes bascs que a hores d'ara es troben aclaparats, amb tota la força social perduda, amb el prestigi polític en orris, etc. Aquella famosa «Solidaridad de Obreros Vascos», que havia fet néixer tantes esperances i que havia estat una de les primeres organitzacions sindicals d'Espanya, en sentit cristià i professional, ara resta desprestigiada, caiguda i mal considerada de tothom, i li serà molt difícil, certament, redreçar-se com caldria sense, però, arribar mai a la força social ni prestigi anteriors.

Allí com ací l'esperit del país ha estat víctima del moviment subversiu, que un cop victoriós aquí i allà com a moviment nacionalista no hauria trigat massa hores a fer cap a les mans dels dirigents comunistes, i la bandera roja hauria engolit l'estel solitari de Catalunya, com ja va passar en alguna localitat petita de la nostra terra, on l'estel no era pas posat al balcó de l'Ajuntament tan solitari com indica el seu nom, sinó ben acompanyat de la senyera comunista negra i vermella.

Els dirigents de les esquerres catalanes han sofert una equivocació enorme, però a la qual lògicament havien d'arribar, ja que a ella els portava el corrent fatal de la seva pròpia demagògia, car és ben cert que un cop desfermades les aigües tèrboles del poble baix, no les detura qui vol ni al lloc on vol. I si a última hora els Companys, Azaña, etc., es mostraren contraris al moviment, era ja massa tard per a desfer l'obra per ells mateixos començada. I així com durant tres anys de propaganda negativa i destructora de tota valor social ells havien conduït el poble a l'emmetzinament espiritual, ara el poble els portava a ells cap a una revolució que era una desfeta de tot, la seva pròpia ensorrada i el més greu dany que a la Catalunya moderna hagin pogut inferir els seus fills orbes i desorientats.

Productes de Bellesa i Tocador
de les millors marques
nacionals i estrangeres

Perfumeria Fémina

SECCIO DE
PERFUMERIA A RAIG

Antoni Llanas

Passeig de Gràcia, 47 - (Xamflà Aragó)
Telèfon, 77.103
BARCELONA

Ll. Fortuny Fauria

Sastre

Trajos estan extra a mida

120 ptes.

Banys, núm. 7 — Telèfon, 9
LA GARRIGA

ADOBS i DROGUES

BARRAU Y C.^{ia}

Fàbrica a Mongat

Despatx a Barcelona: Carrer Fusina, 6
Telèfons, 16661 i 16662

REPRESENTANT

X. Albó i Molins

Banca Arnús

Successora d'Evarist Arnús

Realitza tota classe d'operacions
de Banca i Borsa

Sucursal de Granollers:

Plaça Perpiñá, 18 i 19

De la passada revolta a casa nostra

Els dies 5 i 6 del corrent, malgrat la vaga general que existí en moltes poblacions de Catalunya, la vida a La Garriga era completament normal. En totes les fàbriques i tallers, els obrers treballaren normalment.

El dia 6, en començar-se a rebre les primeres notícies per ràdio es formaren pels carrers grups comentant els esdeveniments. Després de saber-se per ràdio la proclamació de l'Estat Català, uns quants individus del sometent es presentaren a la Casa de la Vila, des d'on enviaren a buscar al Sr. Batlle de la població i demés consellers i els requeriren a presentar la dimissió de llurs càrrecs, després de la qual cosa els esmentats individus del sometent, procediren a fer l'arqueig de la caixa municipal.

A dos quarts d'onze, es féu un pregó en nom del Consell executiu d'Estat Català a La Garriga, ordenant als particulars a què lliuressin les armes que tinguessin en llurs domicilis.

Un cop sabuda la rendició del Govern de la Generalitat, s'instà al Sr. Rocafort per tal que els regidors destituïts tornessin a possessionar-se de llurs càrrecs; reunida la majoria imposa com a condició la immediata entrega de les armes i carnets del sometent.

Degut a l'estat d'esperit que regnà durant el dia, féu que els locals d'espectacles es vegessin quasi deserts de públic. Durant la nit uns particulars cuidaren la vigilància de la població i els seus encontorns.

El dilluns, a les fàbriques i tallers, els obrers deixaren el treball davant els requeriments d'uns quants individus.

El divendres i dissabte, forces de la Guàrdia Civil s'endugueren les armes que hi havien recollides en el local del Jutjat Municipal.

El dia 15, el capità de la Guàrdia civil, Sr. Lluís Castells, complint ordres superiors, suspengué en els seus càrrecs a tots els regidors, quedant com a únic gestor el Sr. Rocafort. També deixà constituïda una agrupació de Defensa Ciutadana composta de 30 persones i un caporal i ordenà la publicació del següent *Bando*: «Don Luis Castells Salido, Capitán de la Guardia Civil, Delegado general de la Cuarta División. Hago saber: Que ha quedado constituída una agrupación de Defensa Ciudadana en este pueblo de La Garriga, cuyos componentes gozarán de las atribuciones de la fuerza Armada, siendo juzgado por la Jurisdicción de Guerra, todo insulto a sus individuos en el ejercicio de sus funciones de velar por el orden pú-

blico.— Dado en La Garriga, el quince de Octubre de mil novecientos treinta y cuatro. = El capitán Delegado de la Autoridad Militar, *Luis Castells Salido*».

El tenir-se notícia que el capità de Moços de l'Esquadra, Sr. Frederic Escofet, domiciliat a la nostra població, havia estat condemnat a mort, uns particulars recolliren signatures en demanda de l'indult, com també s'enviaren els següents telegrams:

«Presidente República.—Madrid.—Ayuntamiento y pueblo de La Garriga, donde tenia su residencia el capitán Escofet, sin distinción de clases ni partidos ruega a V. E. la concesión del indulto para el comandante Pérez Farrás y capitán Escofet.

El alcalde, *Esteban Rocafort*.— El cura-párraco, *Antonio Fábregas*.— El Juez Municipal, *Juan Bachs*.— El Secretario Ayuntamiento, *Juan Tenas*».

«Presidente Consejo Ministros.—Madrid.— Ayuntamiento y pueblo de La Garriga donde tenia su residencia el capitán Escofet, sin distinción de clases ni partidos, ruega a V. E. interceda cerca S. E. el presidente de la República para que sea otorgada la gracia del indulto al comandante Pérez Farrás y capitán Escofet.

El alcalde, *Esteban Rocafort*.— El cura-párraco, *Antonio Fábregas*.— El Juez Municipal, *Juan Bachs*.— El Secretario Ayuntamiento, *Juan Tenas*».

DE LA PASSADA REVOLTA

La causa i el remei

Els luctuosos esdeveniments ocorreguts durant la passada revolta són ben vius en la ment dels nostres lectors perquè ens calgui ara ressenyar-los. Tothom sap la crueltat salvatge que revestiren els fets vandàlics d'Astúries. A Catalunya també hem patit actes de sadisme repugnant. Cada dia els periòdics ens donen notícia de nous fets que van perfilant quin hauria estat el final de la revolta. Per això hom es sent justament indignat contra aquells qui no dubtaren en barrejar-hi el nom de la nostra pàtria; contra aquells qui feren de les nostres incipients institucions autonòmiques.

ques un alçaprem per enlairar polítics fracassats en altres indrets d'Espanya. No em fa res de reconèixer que alguns, joves sobretot, pensaven en un heroisme patriòtic. Però cal repetir també que de fet Catalunya n'ha resultat la primera víctima.

No és, però, aquesta l'hora de les lamentacions estèrils. És l'hora de treure el profit màxim de la terrible lliçó. Cal cercar la causa profunda dels mals i aplicar-hi el remei convenient. No negarem nosaltres la força exemplar que pugui tenir una recta aplicació de sancions per la justícia; però, els donem una importància molt relativa, perquè sabem que les idees no poden dominar-se per la violència. És que per més fortes que siguin les penes imposades, deixarà d'haver-hi revolucionaris a Espanya? Poc ens interessa ara un remei heròic que cicatrici ràpidament la llaga i deixi a dins la gangrena.

Es per manca d'esperit cristià, que ha niat en els cors de tants homes la discòrdia i l'odi contra els seus iguals. Es per oblit culpable de l'«Estimeu-vos els uns als altres», que molts creuen partit el món en dues claudes incompatibles. Per alguna cosa el poble de Navàs que havia vist canonitzar a Ferrer i Guàrdia havia de veure també bàrbarament assassinat el seu Rector. Per alguna cosa els comunistes «sense Déu» havien de jugar un paper tan important en la revolta. I ara no se'ns digui que els ex-governants catalans no volien pas el que aquests últims desitjaven, perquè com deia fa anys un publicista barceloní, el seu cas és el compliment fatal d'una llei, repetidament provada a la història, que podria formular-se així: Tot moviment de rebel·lió continua, després d'una etapa de triomf, congriant altres rebel·lions que destrueixen els homes i les posicions de la primera. Per això hom divisa clarament que després d'un triomf momentani dels revoltats haurien prevalgut posicions encara més extenses, i alhora més sectàries.

Per això cal cercar el remei veritable en una re-cristianització del poble, que allunyi l'esperit d'odi i violència que hi ha en una gran part dels ciutadans nostres. Cal arribar a la realització completa de les doctrines socials de l'Església. Aquesta no és obra de violència, ni obra d'un moment, ni pertoca a uns quants. És una obra de convicció, de reconquesta espiritual, de formació i d'orientació, i per això mateix, persistent i duradora. És la tasca urgent de tots els cristians. És l'acció catòlica. És, si voleu, un treball, obscur, de resultats llunyans, però segur, profund i redemptor.

Fets i comentaris

EL CANVI DE TEMPERATURA.— Des de fa uns quants dies la temperatura ha canviat sobtadament, la benignitat de la tardor, ha passat a un fred excessiu que ha obligat a molts a fer ús de la roba d'hivern. En alguns llocs ja s'ha vist gelada.

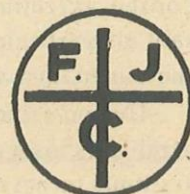
NECROLOGICA.— A Barcelona, morí a l'edat de 67 anys, el Sr. Joaquim Vilarrúbia Alibés, habitant que havia estat del nostre poble.

SANTA MISSIO.— Els dies 14 fins al 25, del proper mes de novembre, tindrà lloc en el nostre poble, la Santa Missió, en la que hi predicaran els Pares Pí-jan i Isidre Grifol.

FARMACIA
PERFUMERIA ● **TORRENT**

CALABRIA, 4 — Telèfon 88

**ACTIVITATS
DE LA F. J. C.**

CURSET DE CATALA.— Continuen les lliçons que dona Mossèn Emili Calpe, prev., veient-se força concorregudes.

PROPAGANDA.— Es visità el Grup del veí poble de Llerona, on s'acordà que quizenalment fejecistes del nostre Grup, anirien a fer-hi el Cercle d'Estudis.

REUNIO DE CAPS DE COLLA.— Tingué efecte dimecres, dia 17. En aquesta reunió féu un extens parlament d'encoratjament el president Joan Reig.

AVANTGUARDISME.— Han començat els Cercles d'Estudi per als avantguardistes.

Ha estat nomenat delegat avantguardista del nostre Grup, En Joan Ballús.

En la reunió comarcal de diumenge passat, a Granollers, quedà format un comitè de delegats avantguardistes, amb els següents càrrecs: President, el delegat de Santa Perpètua de Moguda; Secretari, el de Granollers, i Tresorer, el de La Garriga.

INSPECCIO DE GRUP.— El Dr. Pere Tarrés, President del Consell Diocesà, inspeccionarà alguns Grups de la comarca, entre ells, el nostre. Per a tal fi s'ha convocat reunió general.

Farmcia i Perfumeria - Productes Fotogràfics - Laboratori d'anàlisi

R. Ferrandis

Telèfon 83

LA GARRIGA

Probeu l'exquisit i deliciós FLAM CALLIS

REPRESENTACIO i DIPOSIT:

JOSEP RUAIX

Carrer Banys, núm. 73 — LA GARRIGA

Xampany
Castellblanch

Diploma d'honor en l'Exposició
Internacional de Barcelona 1929

CAVES A SANT SADURNÍ D'ANOIA

REPRESENTANT
Frederic Callís

Agent de Comerç col·legiat

LA GARRIGA

FÀBRICA DE GASOSES I SIFONS

EDUARD PUJOL

LA GARRIGA

Joaquim Faura

Pintor
Decorador

Per encàrrecs:

Vinyals, 16 - Telèfon, 99 — Calabria, 18

LA GARRIGA

LA NOSTRA

FULL FEMENI

Alló que deia En Vadó

En Vadó sempre ho deia:

—Qualsevol dia ens compareixerà un hereu o un senyoret d'aquells de Barcelona, i ens demanarà la noia.—

La Teresona somreia satisfeta, la noia envermellia i abaixava els ulls, i en Jaume — que era el mosso — sentia una cosa a dins del cor, com si li freguessin un brot d'argelaga. No és pas que ell tingués esperances de la Nurieta. I ara! Quina gosadia més folla, li hauria semblat, el pensar que la seva mestresseta pogués ésser per ell! Però, quina culpa hi tenia si l'entretenir-se pensant amb ella era el seu plaer més estimat?

—Per què m'hi tinc d'encaparrar? — es deia sovint. — Què se m'ha d'endonar que es casi o que no es casi la Nurieta? — Però no ho acabava de dir que no se li envermellís el blanc dels ulls i amb quatre cops de parpelles no li calgués esquivar una llàgrima comprometedora. Potser ho feia que de tants d'anys era al mas i la Nurieta havia estat sempre tan bona amb ell, més que tot, al principi, quan amb tanta gana endarrerida que portava feia esverar a l'amo. Ell bé prou li deia: — No tingueu por l'amo; després quan vagi més tip, ja en tindrè prou amb les llesques més primes. — Però quina gana més llargueruda fou aquella! Sort que la Nurieta li portava sempre una cosa o altre mig d'amagat. Després, quan ella li ensenyava la doctrina, amb aquella paciència que hi tenia. Tant que li costava d'aprendre les benaventurances! I en sabia de debò, de contar-li els fets de la vida de Nostre Senyor! En Jaume s'hi embadalia tant, que se li anava obrint la boca, sens adonar-se'n.

—Nurieta! — li digué un dia que, de tan curull, el

cor li vessava. — Quan passi allò que diu el teu pare ja no et deuràs recordar més de mi..... —

—Què vols dir, Jaume?—

—Allò de l'hereu o del senyoret de Barcelona.—

—I ara! Qui sap si passarà mai!—

En Jaume s'agafà de seguida a l'esperança d'aquest dubte.

—I després, si això passés, per què hauria d'oblidar-te? Sempre que vindria a veure els pares, també tindria goig en veure't a tu.—

En Jaume, no volia res més. Això, ja el feia feliç.

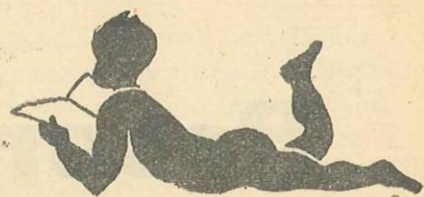
Allò que deia sempre en Vadó, és clar que va passar. Com que la Nurieta era molt bona minyona i molt vistoseta, no mancà el pretendent que ben a gust de tots un dia la va demanar.

El dia de les noces, mig marejats del tripijoc i de les emocions, tots els del mas retiraven d'hora. A la finestra d'en Jaume, emperò, s'hi vegé llum fins ben tard. Sabeu amb què romansejava? Amb un grapat d'estampes que li havia anat donant la Nurieta quan es sabia bé la lliçó. Les anava apilant i els llavis se n'hi anaven a cada una, empesos per un record, però ell es guardà de besar-ne cap! Li hauria semblat un agravi a les imatges que representaven, ja que el seu besar, no hauria estat, certament, un acte d'amor per elles, sinó per la dolça amigueta que les hi havia donades. Quan les tingué totes baixà cautelosament cap a la cuina, on encara brillava un xic de caliu. El bufà ben fort i les estampes s'abrandaren.

En tornar a la cambra és clar que el cor li martellejava i li calia donar algun cop de coll, per mor d'aquella nosa que, a desgrat seu, se li posava, però, del fons de la seva ànima pujava ferma, agegantada la voluntat: — Cal ésser un home! — li deia.

Tothom dormia. El llum que omplia el buit de la finestra d'en Jaume es fongué, com s'havia fos, a la cuina, la claror vermella del caliu.

A.

CROQUIS DEL CAMP

Vides malmeses

(Acabament)

I passà un temps... Vingué la primera anyada, i les terres conreades amb amor tornaren a donar els seus fruits abundosament. Una època de prosperitat semblava iniciada amb auguris falaguers, i aquelles vides germanes que havien estat molts anys distanciades, s'havien trobat en un nou camí de la vida i emprenien altra vegada la lluita sota el guiatge dels més nobles intents humans.

Mercè solament desitjava poder arribar a lliurar al seu fill, el patrimoni intacte que Jaume havia aconseguit. Andreu lluitava per portar la pau al seu esperit amargat, bo i esmerçant les seves energies en el compliment d'un deure de consciència. I el temps, gran curador de molts mals, aniria teixint un vel d'oblit damunt d'aquelles vides dissortades....

Però hi ha un fat inexorable, superior als desigs dels homes, que persegueix amb tenacitat les coses per ell escollides. Fóra endebades que aquelles vides lluitessin per a reconstruir-se mútuament. Més o menys aviat el destí havia disposat que tornarien a rodolar per l'abim de la desgràcia.

Andreu, que als primers anys havia portat una vida retreta i ordenada, començà a fer anades a vila amb pretextos del negoci; i aquestes sovintejaren tant, que ja cada vetlla es sentia empès per una força irresistible que portava els seus passos vers la taberna del poble veí on romania fins altes hores de la nit. I pres d'una obcecació suïcida, deixava diners i més diners damunt la taula del drap verd....

Mercè no donava crèdit a les enraonies de la gent, perquè li semblava impossible que el seu germà, que tant l'havia apoiada, malversés tot d'una els cabals recollits a costa de tantes llàgrimes i afanys. Arribà però un dia, que s'escampà pel poble, escandalitzat, la nova de què a la nit passada hi havia hagut baralles per qüestions de joc. Un home havia caigut ensangonat i un assasí havia fugit emparat en la fosca de la nit.

L'endema a primeres hores de matinada, es pre-

sentà la justícia a la masia demanant la presència d'Andreu. I Mercè que no comprenia el significat d'aquella visita, s'apressà a cercar-lo anguniosament. Però Andreu no fou trobat enlloc.

La mateixa nit del crim havia emprès la fugida com un esperitat, muntanyes enllà, acovardit i aterrat de preveure les conseqüències que portarien les seves accions. I amb el pensament enfollit i ple de païra, caminava furiosament amb una sola idea fixa: fugir...! fugir ben lluny allà on ninú no el conegués.

De tant en tant, com si una força estranya el retingués, deturava la seva cursa desesperada, i com una visió llunyana en l'horitzó, li apareixia veure a la figura adolorida de sa germana amb son filllet. I en mig del seu deliri al·lucinat, els veia a tots dos abraçats estretament dintre les grapes de la misèria implacable, que en angoixós martiri anava rosegant llurs vides malmeses per la seva culpa.

I després de llargues hores de camí, retut per l'esforç i l'angoixa turbulenta de les imatges que s'agomolaven al seu esperit, caigué al peu d'un arbre dintre el bosc, plorant amargament la seva desventura.

*
* *

Pocs dies calgueren perquè devingués realitat la visió d'Andreu. Els deutes que havia contret el joc i altres negocis fallits eren tant quantiosos, que fou necessari vendre-ho tot i els diners encara no arribaren. Passaren dies i setmanes i d'Andreu no s'en sabé res més.... I en poc temps, Mercè es veié desposseïda de tot.

Un cap tard d'hivern, quan la xiscladissa dels ocells que s'ajocaven donava l'últim adéu al dia que finava, ella deixava aquella casa per sempre més, amb l'únic bagatge del seu filllet a una mà i un farcell de roba a l'altra....

Camí enllà, caminant d'esma i amb la mirada extraviada, Mercè sanglotava amb la gola nuada pel plor. I els planys continguts d'aquella ànima adolorida, gement sota el pes d'una amarga decepció, es fonien en la quietud dolça de la vesprada, que impassible al dolorós comiat d'aquelles vides trossegades, anava engolint totes les coses dins la penombra densa de la freda nit.

J. R. V.

Recordant la Missió de 1924

Diumenge passat s'anuncià oficialment la celebració de la Missió al nostre poble, per a mitjans del vinent novembre. En aquesta avinentesa hem cregut que interessarien als nostres lectors els següents fragments de la ressenya que la malaguanyada M.ª T. Vilarrúbia publicà pocs dies després de la missió celebrada al nostre poble del 19 al 30 de novembre de 1924.

«Que pàl·lida i freda serà aquesta relació! més el bon zel que ens anima farà que aquells que la llegeixin hi trobin, si més no, com correspongué el nostre poble a la preparació afectuosa que el nostre bon senyor Rector féu ja de molt abans, en anunciar-li el favor que el cel li dispensava.

Ja de molts dies abans, l'activitat i moviment que es notava en l'església era prova palesa que s'acostaven grans dies, i per fi al captard del 19, amb el cor rublert de sant entusiasme, el poble enter sortí a rebre els enviats de Déu, mentre, com celestial florida de roses tardorals, les denes del Rosari s'enlairaven en dolços acords, omplenant l'espai d'un ambient dolçament místic i corprenedor. Els nostres missioners foren el P. Josep M.ª Pijoan i el P. Josep Cortès, jesuïtes.

Els actes tots, així del matí com del vespre, eren sempre tan nombrosos com edificants. L'església, que no és pas petita, era plena sempre, comptant que el presbiteri, les tribunes i el cor eren llocs destinats únicament als homes.

Un dels actes que més interès desvetllà, no sé si per la novetat o per l'encís que ja té de si, fou el Rosari de l'Aurora. Oh, que n'era d'admirable aquell acte matinal tan escaient i dolç! Com es traslluïa en tots els rostres el goig amb què tothom el seguia enlairant al cel les veus fervents, en el cant dolcíssim de les Avemaries!

El diumenge, amb l'esperit vessant de santes aspiracions i afectes, després del Rosari de l'Aurora, Missa i Comunió general ben nombrosa, a dos quarts de dotze sortiren de l'església com vol de papallons virolats i joganers tots els tendres fillets d'aquesta població, donant una nota ben simpàtica i plena de llum, la gentil processó, que amb aire joliu però devot

seguí diferents carrers, deixant arreu l'encant vistós de les seves veuetes argentines, cantant el Sant Rosari. De retorn, i davant l'església, en la Plaça, hom sembla sentir encara dins de l'ànima aquells crits vibrants de *Visca Jesucrist!*, que ompliren radiants l'espai lluminós i serè d'aquell jorn verament deliciós.

La tarda fou destinada a visitar el lloc del repòs i la pau, i aquesta visita tingué per cert un aire ben devot i imponent, ja que foren moltíssims els fidels que hi assistiren. A través dels mots inspirats que amb santa emoció ens dirigí el P. Pijoan, què clara ens fou la visió del què és la vida! Més bé és un bri de llum la comparança que fa Sant Pau, quan diu que és el camp sagrat, un camp sembrat, d'on el dia del judici, com de la llavor el blat, naixeran novament a la vida tots aquells éssers que hi reposen. Seguidament es cantà, al retorn, unes estrofes del cant *Volem a Déu*.

La conferència especial per a homes fou altament edificant, car arribaren a uns 600 els qui hi assistiren, demostrant clarament l'esperit religiós que, gràcies a Déu i al zel incansable dels seus ministres, regna en el nostre poble.

L'acte destinat a les senyores revestí també un aire ben devot i corprenedor, puix que l'element femení respon sempre, i més en La Garriga, a les invitacions de caràcter religiós. Molt bé per les senyores!

Un altre dels actes més emocionants i d'inesborrable record, és la Comunió dels malalts, feta, encara que privadament per raó del temps fred i plujós, amb una solemnitat encisadora.

El dijous es féu novament un acte per als infants. Tots en l'església i amb Nostramo exposat es cantà el Trisagi, i després d'haver reservat es féu el sorteig amb els números repartits per assistència durant tots els dies de la Missió.

L'acte destinat a les noies fou també ben edificant. El tema, que amb magistral paraula desenrotllà el Pare Pijoan, fou basat en les tres virtuts: humilitat, puresa i amor diví, les quals amb tres Avemaries devem demanar sempre a la nostra divina Mare

Els actes del diumenge, començats amb un Rosari de l'Aurora, com cap altre dia de nombrós i devot, foren sumament solemniels. A la Missa primera, amb

una assistència inusitada, seguí la Comunió general, grandiosa, imponent, acompanyada de dolços cants que, curosament interpretats per l'incansable organista mossèn Josep Turc, eren corejats fervorosament per tots els fidels, que amb tot l'ordre i devoció s'acostaven a la santa Taula. Dos joves congregants repartien com a record de tan bons dies uns curiosos llibres que tothom recollia agraït. A dos quarts de nou es resà la segona Missa, també amb Comunió general, calculant-se en 1.320 les repartides sols en aquest jorn verament memorable.

En La Garriga el diumenge tot era festa i tot feia que el cor dels garriguencs vessés de goig i alegria, un goig que tot ho feia somriure i cantar, i sinó, què significava aquell abillament de carrers, aquell constant ondular de vistosos domassos, que deixava traslluir la joia immensa que tothom sentia cor endins? Les campanes, les flors i fins els ocells semblaven pendre part en tan gaia festa, marcant-la amb segell inesborrable d'amor i pau. Unes 1.200 persones, amb les autoritats, que cal remarcar que assistiren a tots els actes, presenciaven tan corprenedor espectacle.

L'acte de la tarda fou digne final de tots els que queden descrits. Organitzada la processó, sortí de l'església, sofa tàlem, el bon Jesús Sagramentat. Què n'era de gran la visió dels nostres carrers orlats de

dues llargues fileres de fidels que amb llurs blandons i cantant el Trisagi acompanyaven al bon Jesús, que no es veia enlloc, tan llarga era la processó! En la impossibilitat de cabre en l'església, car passaven de 2.000 les persones que hi havia en la Plaça Major, davant del temple es donà la benedicció i es féu el sermó de perseverança, acabant amb uns mots d'agraïment, tots emocionants, del Dr. Vich, el nostre benivolgut i exemplar senyor Rector, al qual podem ben dir que es deu, juntament amb la col·laboració de tots els altres capellans, la millor part del bon èxit obtingut durant aquests memorables dies. Uns visques als Missioners i al senyor Rector, sortiren d'entre la multitud, visques que amb les llàgrimes als ulls, ple d'emoció, corejà el poble tot, mentre ens disposàvem, més entusiasmats que mai, a seguir-los i acompanyar-los fins que el tren ens els prengué.

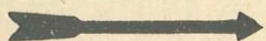
El comiat fou també emocionant. En arribar els missioners a l'estació una onada d'entusiasme envaí la multitud allí congregada. Tots els cants de la Missió foren allí repetits com si fóssim a l'església, i de l'un a l'altre, notes més altes d'un bell cant, florien xardoros els visques, emplenant l'espai. Per fi, vingué el tren, i entre cants, mots de comiat i visques pujaren els bons Pares Jesuïtes per sembrar en altres llocs la llavor de la divina paraula.»

Balneari Blancafort

La Garriga

Aigües termals radiactives - Reuma - Artrisme - Hipertensió arterial
Enfermetats de la pell - Esgotats del sistema nerviós per «surmenage»
Padíga intel·lectual - Convalescències - Post-operacions - etc. etc.

Especialitat en la taula de règim, en la qual es segueix amb tota cura les prescripcions facultatives

Confort modern

Cuina excel·lent

Cura de repòs - Aire sec - Clima ideal

ESPORTS

FUTBOL

LA «JOVENTUT GARRIGUENCA» ES CRUSPI
A «LA LLAGOSTA» PER 3 A 0

El resultat d'aquest partit és d'aquells que sorprenden a la mateixa empresa, doncs els que presenciaven l'encontre, en veure com jugava l'equip de «La Llagosta», tots estaven d'acord en què la desfeta dels locals no vindria d'un tanto. Però com que està demostrat que la lògica en fútbol no existeix, explicarem una mica per alt el que fou aquest partit *succés*.

Començà el joc amb un fort domini dels de La Llagosta. Semblava talment que la plaga d'aquest insecte s'havia fet amo i senyor del camp i que no pararien fins a no deixar-hi ni un brí d'herba, doncs els de casa no tocaven bimba. Però l'artilleria forastera no apuntava prou bé i tots els dispars passaven fregant els pals per fora; i ja és sabut que per fer gols també se n'ha de tirar algun per dintre. I així anava transcorrent el partit, en mig dels ais! i que de què!... del públic de La Llagosta.

La ratlla mitja local no en rascava ni una i el tercer defensiu havia de treballar hores extraordinàries per tal d'aturar l'allau de llagostins que els venia al damunt. Els davanters de casa quan podien també feien alguna escapada escadussera i en Portavella, en una d'aquestes, llençà un xut que s'estavellà al pal, donant el primer espant al porter de La Llagosta. I sens altre contratemps, finí el primer temps sense que el xicot del marcador hagués entrat en funcions.

Després de la gasosa de rigor, començà la segona part i tot seguit es vegé que l'equip local carburava molt més. En Portavella començà a fer escapades de les seves, fent abaixar el greix del mig de La Llagosta que el marcava, el qual per la seva corpulència més aviat semblava un delfí. Així, doncs, no es va fer esperar el primer gol que va marcar l'esmentat jugador en forma brillant. Però encara el noi del marcador estava furgant per fer sortir el número 1, que ja el mateix jugador s'escapava i amb la força del xut el porter de La Llagosta es va fer un garbuix amb la pilota, mentre en Marimón, que s'esqueia passar per allí, li donava la solució enviant novament la pilota a la gàbia. ¡Què surti el 2! — cridaven els de sota el marcador.

Veient la cosa que no ruïllava prou bé, el «Lla-

gosta» tornà a apretar de valent, però en Casals que defensava la porta local, estava disposat a jugar-se la melsa si convenia, per tal de no donar-los el gust de poder marcar. Decididament, una desgràcia mai no ve sola, i estava escrit que el mateix Portavella havia de fer el tercer i últim gol de la tarda, i així acabà el partit, en mig de l'engrescament del públic local, que a dir veritat poc es pensava que les coses anessin tan bé.

Sincerament hem de dir que l'equip de La Llagosta no es mereixia aquest resultat, doncs en diverses ocasions els acompanyà la desgràcia. Nosaltres però, els hi acompanyem el sentiment. Finalment, direm que ens agradà el joc de l'equip i també la correcció del públic que els acompanyava, doncs tots demostraren ésser uns bons esportius.

I dels debutants de l'equip local, què? La veritat és que no convenceren pas del tot. En Marimón va demostrar que les pilotes volia que les hi posessin als peus, doncs no semblava pas amoïnar-s'hi gaire. En quan a en Canet direm que amb aquells salts i cabrioles semblava que li haguessin donat injeccions de cabrit. De totes maneres, temps tindrem per ocupar-nos de les facultats d'aquests jugadors. L'home del sonor que es deia Llauradó, va demostrar que no s'hi encaparrava gaire, i en tot moment va fer un xic la vista grossa per quedar bé amb la localitat.

SIDRAL

C. D. Ripollet, 6 — Joventut Garriguena, 2

La Joventut Garriguena es traslladà el diumenge passat a Ripollet, rebent per la mínima (?) diferència de sis gols a dos. A l'equip de la Joventut hi debutava un mig centre, que segons referències jugava molt, però ai las!, posat al camp va resultar ésser una llau-na de les més grans, doncs tant té ell de jugador de fútbol com nosaltres de milionaris. Mil felicitacions a la Junta pel seu bon cop d'ull amb aquesta adquisició.

NOTICIARI — Darrerament va celebrar-se reunió de socis de la Joventut Garriguena, elegint-se la nova Junta que quedà constituïda com segueix: President honorari, senyor J. Ramos; President efectiu, S. Barnils; Secretari, A. Portavella; Tresorer, J. Puig Figueras; Vocals: A. Gesa, J. Miró, J. Sellés i G. Pujol.

● **CANARI DE LA GARRIGA** ●

Llúria, 23 — BARCELONA — Tel. 20905

CONFITERIA I PASTISSERIA

Mario Valls

Centre, 7

Telèfon 67

● **Garatge Dalmau**

Autos de lloguer — Taller de Reparacions — Tel. 26

YOGHOURT de qualitat superior

BORRELL

Anselm Clavé, 32 — Telèfon 72 — LA GARRIGA

Calçats J. Guardis

LA GARRIGA

 Carniceria de Juli Planas

Qualitat superior en xai i vedella

● **Barberia CASA JAUME** ●SALÓ PER A SENYORA. — Saló permanent
per a senyores a càrrec de dos experts oficials

Plaça, 9, baixos — LA GARRIGA — Telèfon, 84

Carns fresques — Polleria

MIQUEL GARRIGA (cân Tricaté)

Banys, 3. Pl. Francesc Ferrer

LA GARRIGA

LA CATALANA

Segurs contra incendis i explosions de totes menes

Contra la pèrdua de Lloguers, Riscs Locatiu, de Recursos i de Paralització de treball a causa d'incendi

Fundada l'any 1865

Inscrita en el Ministeri de Treball i Previsió

Domiciliada a BARCELONA: Passeig de Gràcia, 2

Capital suscrit: Ptes. 5.000.000 — Capital desemborsat: Ptes. 2.000.000

Reserva Estatutària: Ptes. 1.000.000

Representant a La Garriga: JOSEP CORRONS DALMAU

sabons
Barange

